

[Maigaard.]

lagt en fællesmarkedslinje. At man altså prøvede på i god tid, lang tid før beslutningerne skulle træffes, at analysere problemerne, både deres saglige side og deres taktiske side, og at man lagde en linje. Det syn, mit partis ordfører har lagt frem, bygger på en angst for, hvad der kan ske et lille land, hvis det går ind i et forpligtende udenrigspolitisk samarbejde og tager stilling fra sag til sag. Det er nemlig den sikreste måde, tror jeg, til at blive slået omkuld. Her synes jeg nok, det er et beklageligt træk i den tale, som handelsministeren har holdt — et beklageligt træk, som vedrører kontrolproblemerne — at den er udtryk for, at der rent faktisk ingen linje er lagt. Den er et udtryk for, at vi summerer de problemer op, der er; vi siger lidt for, vi siger lidt mod, vi markerer holdning, nogle steder bedre end andre, men vi lægger ikke en egentlig linje. Det har som nævnt betydning for kontrollen, men det har også betydning for et par andre problemer, som jeg godt vil nævne.

Hvis vi skal fastholde de løfter, der blev givet vælgerne før den 2. oktober — løfterne om, at fællesmarkedet var økonomisk, det var begrænset, det var uden væsentlige overnationale indslag, der var en vetoret, og det vedrørte naturligvis ikke udenrigs- og forsvarspolitik — så er det helt afgørende, at disse løfter fæstnes til en meget bevidst markedspolitisk linje, og derfor er der meget logik i, at netop markedsmodstanderne ønsker, at der nedfældes en linje. Dernæst kommer så, at en linje vil være et nyttigt arbejdsredskab i udenrigstjenesten for de folk, der skal ud og sidde ved forhandlingerne, for dem, der skal udarbejde instrukserne. Netop for dem må det gælde, at et lille land, hvis det ikke skal løbes omkuld, må have en meget klar, bevidst, forud fastlagt, gennemanalyseret linje.

Til sidst: jeg tror, at udformningen af en linje, som jo må foregå i god tid, inden problemerne bliver akutte, er en af folketingets muligheder for at komme med ind i billedet.

Per Federspiel: Hr. Gert Petersen var så ubeskedent om, at han tilførte denne debat nye vitaminer ved at gentage, hvad han og hans parti har sagt i de sidste mange år, og som yderligere er nedfældet i det forslag til motiveret dagsorden, der er fremsat.

Det er jo ganske det samme, vi hører i dag, et bevidst forsøg på at kaste så meget sand i tandhjulene som muligt i den udvikling, som vi nu er inde i. Meningen er den, at man vil begrænse det europæiske samarbejde til det strengt økonomiske.

Jeg vil bede det høje ting om at overveje, hvordan i alverden man skal gøre det. Vi er indgået i et vidtgående europæisk samarbejde, bygget op på det beskedne grundlag, som man i 1950'erne kunne enes om mellem de seks lande, et samarbejde, som derefter har udviklet sig. Man har overbygget dette med et politisk samarbejde, og der sker en stadig delegering af myndighed fra de enkelte stater. Hr. Maigaard var inde på det betydelige antal beslutninger, forordninger og direktiver, der er vedtaget. Det er et klart udtryk for, at der er en udvikling i gang, som omdanner det europæiske samfund. Er det meningen, at vi skal modarbejde dette, at vi skal gå ind med halv kraft, at vi ikke vil indse, at det, vi har indskibet os i, er et eventyr, som måske kan forhindre, at denne verdensdel kastes ud i nye krige, og at vi kan skabe et fælles grundlag for velstand og fremskridt i vore befolkninger? Dette er ganske øjensynligt det mål, man fra socialistisk folkepartis side og fra enkelte andre modstandere af Danmarks deltagelse i Europasamarbejdet tilsigter.

Det, jeg gerne vil sige her, er, at er vi gået ind i et samarbejde inden for Romtraktatens rammer, så vil det være aldeles illusorisk at tro, at vi kan standse ved dette. Gjorde vi det, så var vi med til at ødelægge hele fremskridtet i Europa. Det er ganske nødvendigt, at dette samarbejde antager en stadig stærkere karakter. Dette satte statsministeren sin underskrift under ved topmødet i Paris i oktober sidste år, hvor man tilstræbte et arbejde henimod en omdannelse af medlemsstaternes samlede indbyrdes forbindelser til en europæisk union og pålagde Fællesskabets institutioner inden 1975 at udarbejde en rapport om dette emne med henblik på forelæggelse på et senere regeringschefmøde. Det er den målsætning, der er sat, og denne målsætning kan ikke opfyldes på nogen som helst anden måde, end ved at man tager den samlede politiske aktivitet i landene og drager den ind i det indbyrdes samarbejde. Her kan det ikke nytte,